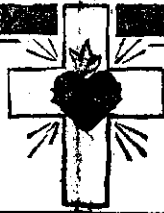

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

B'roul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

In preajma congreselor Agru-lui

Până în ziua de azi în unele eparhii s'au ținut, iar în altele de acum se vor ține congresele eparhiale ale Agru-lui, iar în ce privește congresul general, care va avea loc în luna Octombrie în Cluj cu nădejdi înalte așteptăm aceea, ce ar fi trebuit să facă Agru până acum.

Așteptăm, pentru că până acum prea puțin am văzut realizat din aceea, ce este primul scop al Agru-lui: **participarea mirenilor în apostolatul ierarhic al Bisericii, pe scurt apostolatul laic.**

Evenimentele ultimelor decenii, împrejurările speciale al timpurilor, imperios cer acest apostolat, căci veșnicul dușman al sufletelor atacă des și puternic punând la bătaie arme, în contra cărora nu ajunge numai preotul.

Preafericitul Părinte Papa zice, că **Acțiunea Catolică este o parte esențială a misiunii dumnezeiești a Bisericii.** E vechie, cași Biserica, nu este o asociație, ci o pornire, de a introduce **spiritul catolic în toate manifestațiile vieții sub înțeleapta îndrumare a Episcopului diecezan.**

Agru-l nostru, cel puțin cum arată manifestațiile lui de până acum, contra acestora, pare că este o Asociație, (dealtcum chiar denumirea îl arată ca atare), care lucrează cu toate formele unei Asociații, lăsând la o parte **spiritul general, ce cere Preafericitul Părinte. Conlucrarea**

tuturor pentru reînnoirea vieții,—aceasta ar trebui și aceasta este ce nu se face.

Faptul, că pe lângă cei 12 apostoli acolo îi vedem pe cei 72 de ucenici, cari împreună cu apostolii vesteau cuvântul Evangheliei, dovedește, că conlucrarea laicilor cu Biserica oficială nu e ceva nou. Mai mult, dacă însuși Isus a socotit, că pe lângă apostoli să așeze învățăcei, este semnul, că aceasta conlucrare a fost și este necesară. În urma acestei conlucrări s'au înființat în toate părțile lumii „diaspore” catolice, așa că nu mult după timpurile apostolice un apologet a zis: „Acolo suntem în toate locurile, în oficii, în armată, în curtea împărătească, v'am lăsat numai teatrele voastre imorale, circurile și templele”. În decursul veacurilor s'au perindat vremuri liniștite și persecuții înfiorătoare, dar „apostolii” și „ucenicii” au fost mereu împreună, i-a adunat într'un loc adevărata credință, adevărata iubire și jertfa liturgică. Istoria Bisericii arată, că toată mărirea Bisericii răvinei laicilor se poate mulțumi; unde ideea creștină a fost compromisă, răul a isvorit nu numai din proști, ci în aceeași măsură a contribuit la aceasta și slăbiciunea laicilor.

Nu denumirea s'au forma în care e încadrată Acțiunea Catolică e dăătoare de ton, ci spiritul de care este condus țăranul și intelectualul, diferitele asociații laice, oficiile publice, chiar

insuși statul. Pentru că o lume nouă numai așa se poate clădi. Să pătrundă **spiritul catolic prin individ în familie și comunitate, în toate ramificațiile vieții.**

La noi ce ar trebui să facă Agru-l? 1. A reînnoi viața sufletească, potrivit cuvintelor lui Isus: „**Foc am venit să aduc în lume...**” dar nu foc de paie. Foc în inimi ca să iubim pe Dumnezeu mai presus de toate. Foc, care arde păcatele; foc, care mistuiește murdăria trecutului; foc, care aprinde și în alții dragostea lui Dumnezeu și a deaproapelui: Foc, care îndeamnă pe toți a mântui sufletel Toate aceste puse în practică impun următoarele:

A da pildă bună tuturor. A asculta regulat sf. Liturghie; a se mărturisi și cumineca des, a sprijini presa catolică; a ajuta întreprinderile catolice; a îndeplini cu sfințenie datorițele față de stat, comună, societate.

A se ruga unul pentru altul; părinții pentru copii, copiii pentru părinți și toți împreună pentru reîntoarcerea păcătoșilor și a celor de alta religie; pentru biruința Bisericii.

A se instrua în cele sufletești. A se obișnui de a primi și de a da sfaturi

bune în caz de lipsă. A învăța pe cei neștiutori, ca un cuvânt a face totul pentru și altul să ajungă la cunoașterea adevărului.

A participa în mod activ la viața asociațiilor religioase.

Acesta ar fi partea spirituală și principală a scopurilor Agru-lui.

Mai rămâne și cea materială. Căci fără jertfă nimic nu se face. Dacă zici că ești catolic, trebuie să confirmi aceasta și cu fapte. Am ajuns zile grele, dar te nizuiește, ca Biserica să nu a'bă soarte mai rea decât tu. Până când ai pâne, împărțește-ș cu aceia, cari pe tine te servesc și împărțește o cu Biserica. Doar are nevoie de sprijinul tău material. Toți trebuie ca să jertfim, dacă vrem să luăm parte în apostolatul laic, căci așa au făcut „ucenicii” și urmașii lor, primii membri ai unei „Acțiuni Catolice” intru adevăr active.

Mirenii pe front! La luptă cu credință și pentru credință. Revoluția franceză a șters aproape biserica franceză, pentru că o au părăsit credincioșii ei. Bismark însă, a trebuit să înregistreze o înfrângere primită dela minoritatea catolică, pentru că toți au fost împreună și niciodată unul împotriva altuia. „Am muncit eu, munciți și voi! Am suferit eu, suferiți și voi” zice Isus.

Cu ochi văzători

Biserica are de a se lupta cu mulți dușmani și cu multe prejudecăți. Una dintre aceste este mult agitată azi, mai ales între intelectuali, anume că adevărata religie a lui Hristos,

propovăduită de apostoli a suferit schimbări și nu mai este aceea ce a fost. Se zice, că religia de acum este rezultatul întunecimii minții, înșelăciune popiască, este barbarie

care a inundat lumea și este rezultatul tirăniei politice. Este atât de curios aceea ce se spune, de vreme ce nici un om de bună credință nu poate afirma, că Dumnezeu a părăsit propria sa operă, că ar permite, ca ea să fie falsificată, stirbită sau stricată! Abstragând dela ceste, când Isus a dat mandat apostolilor săi, ca să propovăduiască Evanghelia, i-a făgăduit, că va rămânea cu ei până la sfârșitul veacurilor. Aceasta făgăduință se poate interpreta într'un singur mod: că Isus pe apostolii săi și pe urmașii lor (căci apostolii nu au putut trăi până la sfârșitul veacurilor) îi va feri de orice greșală în exercitarea oficiului lor de învățători ai lumii! Cum însă urmașii apostolilor sunt papii și episcopii, sprijinul făgăduit și împreună lucrarea acordată apostolilor a trecut asupra lor. Intre asemenea împrejurări este de neînchipuit, că Biserica catolică, a lui Hristos vreodată ar fi suferit vre-o schimbare.

Biserica între toate timpurile și între toate împrejurările a menținut neschimbat și solid dogmele odată stabilite, deși de multe ori a trebuit ca să sufere persecuții, de multe ori a fost expusă ademenirii. Biserica catolică nu este un fel de poet, care aceluia cântă mai frumos, care îl plătește mai bine. Nu e orator, care azi se roagă cerului, iar mâine invoacă puterile iadului, numai ca să-și ajungă scopul.

Nu este filosof, care se atașază după împrejurări, azi unela, mâine alteia dintre sistemele filosofice, pe acela,

care îi este pe plac, îl apără cu dovezi, cari în primul moment ne surprind, ne orbesc și ne tulbură, dar cari după o examinare mai minuțioasă, se găsesc foarte slabe.

Biserica după locuri și timpuri diferite, și-a schimbat ritul și formele externe, obiceiurile neesențiale și disciplina, toate aceste însă nu se țin de esența religiei, nu ating credința și morala.

Toți aceia, cari au schimbat ceva din credința și morala Bisericii, aceia s'au depărtat dela Biserica, pentru că au schimbat înțelesul cel adevărat al învățăturilor evanghelice.

Cât de fericiți ar trebui să trăim, în conștiința aceea, că a noastră credință a noastră religie, a noastră Biserica este cea adevărată, este atât de tare, că nici porțile iadului nu o vor birui!

„Misiuni sacre în filia Săbișă. În 28—30 August a. c. sau ținut misiuni în Săbișă (Jud. Satu-Mare), sub conducerea On. Victor Precup. Au fost la mărturisiri M. O. Mihai Berinde și Vasile Radu și preotul local Patriciu Birlea. Sau mărturisit și cuminecat în aceste 3 zile 403 credincioși. Urme neșterse ale credinței au rămas în sufletul credincioșilor din aceste misiuni sfinte”.

Citiți și răspândiți
„Dumineca”

O zi la Mănăstirea Bixadului

De-odată cu terminarea muncii de folos obștească dela Moșeni (jud. Satu-Mare) muncă ce îndeplinește un minunat rol de pedagog în viața tineretului de azi, m'am hotărât să plec la vechea cltorie bisericască, ale cărei începuturi, după datele pe cari le avem, datează din anul unirei noastre cu Biserica Romei: mănăstirea Bixadului.

Și aceasta hotărâre împreună cu un dor nespus și nutrită vreo câteva zile de-arândul, a ajuns la realizare în ziua de 22 August a. c. Timpul a fost superb: soarele își trimitea din belșug și cu multă dărnicie razele sale peste toate plaiurile Tării Oașului. Impreună cu dragii camarazi premilitari — tovarăși de muncă, — sub conducerea

harnicului director—învățător comunal, Domnul Nicolae Rusei, într'o atmosferă plină de voieșie, cobor cu vagonetele încărcate cu lemne, la Trip-Băi. Cu duioasa despărțire în suflet, singur, pășesc pe drumul pietros, spre mănăstire. Intru în Bixad. Ici: case proaspet văruiute, copii în joc, holde cu păpușoiu, stejari bătrâni cu viguroase ramuri, livezi cu iarbă verde și presărate cu flori albastre, galbene, albe și roșii, un gard răvășit de vreme; colo: o cruce cu Răstignitul, o moară în neodihnă, plopi cu foșnetul domol, țigănci cu fețe triste, oșeni în portul mândru, care cu pietre...

Cotesc pe-o stradă, trec un pârâiaș și iată mă găsesc la poalele dealului, pe care domitoare, cu ziduri tari și turle cu aurite cruci rugătoare spre cer, ca un adevăr etern, între arbori și pomi roditori stă mănăstirea solitară cu icoana Precistei, cea făcătoare de minuni. Obosit de drum și urcuș, sosesc în curtea cucernicului lăcaș de

Scriori către o prietenă

8. Prețul sufletului.

Buna mea prietenă,

...Vei primi—cred—cu aceeași dragoste șirele mele, și-mi vei scuza întârzierea, dar au fost cauze în afară de voința mea, cari m'au determinat la aceasta.

În ultima scrisoare ce-mi trimiți, parcă-ți arăți nedumerirea că noi oamenii trebuie să facem atâtea jertfe de dragul sufletului. Da, prietena mea, nimic nu trebuie cruțat când e vorba de suflet, și mi-se pare că nici odată n'am avea dreptul să spunem că am făcut destul în aceea privește datorințele sufletesti, iar despre asta ne vom convinge de vom considera *prețul nemărginit al sufletului!* Doar însuși Mântuitorul ne-a spus că: *Ce ar câștiga omul de va dobândi lumea întregă iar sufletul și-l va pierde?*

Așa stând lucrurile, un adevărat creștin niciodată nu-și va putea permite odihnă în deprinderile sufletesti, și dacă omul își îngrijește atât de mult trupul, — ferindu-l de căldură și de frig, de foame și de sete,—oare nu trebuie să poarte o grijă cu atât mai mare de suflet?

Dacă trupul,—care la urma urmei va ajunge mâncare viermilor,—este atât de mult îngrijit, îmbrăcat și înfrumusețat, câtă purtare de grijă nu trebuie să avem față de suflet, care-i veșnic, care-i scânteie ruptă din însăși Dumnezeu și care prețuiește atât de mult, încât a fost nevoie de însuși Sângele prețios al Mântuitorului, ca să-l răscumpere?!

O, cât de bine ar fi, dacă ne-am da seama cu toții de adevăratul preț al sufletului nostru... atunci cu siguranță că — după cum ne spune sf. Augustin — n'am mai fi atât de nepricepuți încât să ne expunem la tot pașul ca să-l pierdem! Dar apoi, gândește-te numai bine, și te vei convinge că ținearea în bună rânduială a sufletului, nici nu cere atâtea osteneală câtă depun femeile de azi—laudă excepțiilor—pentruca să-și îngrijească tenul cu atâtea creme, pudre sau creioane, care mai de care mai... colorate! Și totuși, nimeni și niciodată nu va putea să țină paș cu aceea necredincioasă și nestabilă tovarășă numită... moda, zic, niciodată nu va putea fi pe placul tuturor, pe când în cele sufletesti, prescrierile modei sunt imutabile și veșnice, cuprinse în Sfânta Carte ce are pecetea Sângelui lui Dumnezeu, drept mărturia și garanția mântuirii, pentru cei ce se vor conforma întocmai.

Ce contrast izbitor și totuși, cu câtă vinovăție îl ignorăm!...

Nu este cazul să fac aici socoteli, pentru a-ți dovedi, ce cheltueli enorme se cer pentru a satisface baremi în parte, capriciile unui sezon—de exemplu—unde mai pui apoi, cea veșnică nemulțumire secundată de invidie, la vederea unei prietene, îmbrăcată și dichisită mai cu „sic” decât tine...? Eă bine, compară acum, toată această frământare sufletească cu puținul efort necesar pentru a aduce la rând până la cel mai înțelenit suflet și atunci te vei convinge—cred—de puținul ce-l cere dela noi Dumnezeu, pentruca în schimb să avem

de intrare, citesc inscripția săpată în marmoră albă cu litere negre:

„S'a zidit aceasta sfântă biserică, întru mărirea lui Dumnezeu, sub scutul s. s. Apostoli Petru și Pavel la anul 1771; s'a renovat temeinic în forma de astăzi la anul Domnului 1928, sub pontificele roman Piu XI, fiind rege al României Mihai I, Episcop al eparhiei de Gherla Dr. Iuliu Hossu și superior al Mănăstirii Bixad P. Atanasie Maxim. S'a consacrat la 29 Iunie 1929 prin Preasf. Sa Episcopul Dr. Iuliu Hossu”.

Sfios, pășesc pragul uși. În pridvor lângă perete, un creștin nemișcat, cu ochii așintți înainte, rostește cuvinte ce abia se aud; ...Auzi-mă, Doamne... Auzi-mă... Indură-te...

Ori încotro îmi arunc privirile, pretutindeni mă izbește curățenia și farmecul picturii și-a icoanelor sfinte, ale căror imagini, prin mistica nuanțare a jocurilor de lumini și umbre ce se strecoară prin ferestre,

IMPREUNA CU BISERICA

deplina mulțumire aici pe pământ și dreptul la fericirea de dincolo!

Dar încă ceva, înainte de a încheia: următoarea reflexie îți va arăta și mai deslușit, prețul mare—de neprețuit—al sufletului, față de întreaga lume zidită de Dumnezeu-Creatorul.

Gândește-te că pentru a face lumina, Dumnezeu a zis și s'a făcut; tot așa cu pământul, cu ierburile, cu animalele, cu luminătorii cerului, într'un cuvânt, în șase zile a făcut Dumnezeu întreaga lume văzută! Dar dacă ne gândim că pentru răscumpărarea sufletului a fost nevoie ca însuși Isus Hristos—Fiul lui Dumnezeu—să se coboare din cer, să se intruzeze din Preacurata Fecioară Maria, să trăiască treizeci de ani în cea mai mare umilință — ca dulgher în casa sf. Iosif din Nazaret,—apoi timp de trei ani să învețe Evangelia, pentru ca la urmă să sufere cele mai groaznice chinuri și răstignirea depe cruce; să-și verse sângele și să fie înmormântat, El care a făcut cerul și pământul să stea închis în sânul pământului și numai apoi să învieze glorios! Zic, dacă te vei gândi că toate acestea au fost numai pentru salvarea sufletului nostru, atunci te vei convinge baremi în parte despre valoarea lui și vei pune și mai multă grijă în a-ți pune sufletul la adăpost de orice primejdie ce-l pândeste la fiecare pas.

Cu cât te vei obișnui să faci mai des considerații asupra scurțimei vieții pămâtenă și asupra nemuririi sufletului, cu atât le vei simți mai mult lipsa și le vei înțelege rostul. Dea Domnul ca așa să fie!

Alin Vania

„Oricine voiește să vie după mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-mi urmeze”.

Aceste cuvinte ale lui Isus sună ca o poruncă, care impune purtarea crucii. Căci cu toții avem cruce de purtat. Fiecare este cruce pentru sine: trupul este cruce, căci suferă adeseori și mult, este bolnav; sufletul este cruce, căci asemenea suferă în urma patimilor. Cine ar putea afirma că nu are cruce de purtat? Totul ce ne încurjoară este cruce, natura cu toate inconvenientele sale: căldura și frigul, intemperiiile, puhoaietele, grindina etc. Sf. Toma de Kempis așa de frumos zice: „privește sus, privește jos, privește în cele din afară și în cele din

lăuntru ale tale; și în toate acestea vei găsi crucea”.

Și noi trebuie să iubim aceste cruci, căci și Isus le-a iubit, cum a iubit lemnul mântuitor pe care a fost răstignit.

Incepând dela nașterea sa a ținut cu ele cea mai strânsă legătură de prietenie: iesea din Viflaim cu toată mizeria ei, fuga în Egipt, munca aspră din căsuța din Nazaret, iată cruci grele, dar atât de iubite de Isus.

Crucea o poartă el mereu în inima sa: în leagăn parcă zice: Părinte, inima mea e gata a face voia ta, adeseori vorbește despre suferințele, ce le va îndura și atunci când Petru intristat de viziunea atâtor suferințe ar vrea ca să aducă legiuni de îngeri de a strivi pe

cei cari pe iubitul său Invățător îl vor chinui, — îl îndrumează la alte sentimente: oare nu voi bea paharul, pe care Tatăl mi l-a dat?

Iar când a sosit timpul: pe umerii săi poartă greaua cruce de lemn, sarcină mare, sub greutate căreia cade. Dar știe, că numai neschimbata și atotputernica dorință a Părintelui ceresc se împlinește, dar vede mai ales strălucirea sufletelor răscumperate, aude imnurile de slavă, vede lumea cea nouă a omului răscumplat, — și sarcina pare atât de ușoară!

Isus a jertfit totul! Viața sa tină, plină de nădejdi, viața dumnezeiască a dus-o spre cea mai dureroasă moarte! Până la vârful Calvarului își duce crucea sa și acolo își întinde blând mâinile, ca să fie pironite; suferă durerile cele mai crâncene, suferă părăsirea: „Dumnezeule, Dumnezeule, pentru ce m'ai lăsat?” Privește moartea față în față, nu se pogoară, nu strivește cu fulgerile sale pe călăii săi. Suferă până la moarte.

Își jertfește cinstea sa: Atârână pe cruce între doi tâlhari, abia are parte din compătămire, mii și mii de oameni îl privesc, mii și mii își pleacă capul zicând: „De ești tu fiul lui Dumnezeu, pogoară-te, de pe cruce!” El însă: „ca oaie la junghiere s'a adus și ca un miel fără de glas înaintea celui ce-l tunde așa nu-și deschide gura sa”.

Nu ajunge nici atâta! A primit în inima sa leance a

primesc o și mai accentuată notă de culoare și viață. O candelă cu unt de lemn ce arde lin, strălucește ca o stea în depărtare...

Înaintează din ce în ce, spre iconostas, spre Maica Domnului, spre Maica noastră dela Bixad. Cu rugăciunile pe buze cad în genunchi, și privesc când la tabernacolul ce-L găzduiește pe Hristos, când la icoana făcătoare de minuni. Fapte și gânduri încep să mă năpădească:

Cete nesfârșite de peregrini veniți din depărtări în arșițe de soare, în ploaie și vânt, pentru a se adăpa din Izvorul vieții veșnice, fac încunjurul mănăstirii în cântece sfinte de preamărire:

Maică sfântă Preacurată
Fii miloasă și îndurată.
Roagă-te lui Dumnezeu
Și preasfânt Fiului tău,
Să ne ierte de păcate,
De greșeli și răutate...

Câte lacrimi s'au șters, câte suspine s'au sfârșit, câte neliniști s'au preschimbat în odihnă,

câte greutăți s'au ușurat, câte răni și neputințe s'au vindecat, câte doruri s'au împlinit, câte dureri s'au alinat, câte rugăciuni s'au primit, — numai Tu singură le ști Fecioară!

Cu sufletul ușurat și întărit, ies din sfântul lăcaș. O iau spre tipografie. În cale zăresc un mormânt îngredit: e locul de odihnă a fostului prelat papal și canonic de Gherla Dr. Petru Fabian, care a dorit să-și doarmă somnul cel de veci în locul îndrăgirii sale. O inscripție depe cruce, destăinuie fiecărui trecător rugămintea-i umilă: „Aduceți-vă aminte și de mine în rugăciunile voastre...” Mașina răspânditoare de lumină și indemnuri creștinești, e în plină activitate. Mai mulți tineri frați călugări lucrează neobosiți: unii la calendarul anului ce vine iar alții orânduiesc literele, pentru neprețuita revistă: „Cuvântul Adevărului...”. Preacuvioșia Sa ieromonahul Gheorghe Marina și un cucernic frate călugăr, binevoiesc a mă lămuri

despre numărul cărților apărute până acum cât și despre conținutul lor. Deși timpul e relativ scurt dela înființarea tipografiei, totuși numărul cărților și a broșurilor apărute — aproape o sută în zeci de mii de exemplare, — dovedesc munca și jertfa titanice ale acestor umiliți ucenici ai Domnului, pentru biserică, țară și neam.

Se apropie ora șase. Vreau să văd și azilul săracilor. Părăsesc tipografia și imediat la stânga ei, dau de clădirea acestor ființe nevinovate, ce-au fost tratate cu vitregie în largul lumii și cari și-au găsit o bucată de pâine și-o caldă ocrotire între zidurile sfinte. Pe cardacul larg și curat, în dreptul camerei sale, pe scaun șezând, văd un bătrân adânc brăzdat la față și încărunit de ani și griji. Mă apropiu de el și caut să intru în convorbire. Sfios, cu vocea răgușită și tremurând, începe să-mi destăinuiască, rând pe rând, multele sale greutăți și întâmplările cu adevărat dra-

matice peste cari a trecut. Îi cer voie să-i intru în cameră. Cu greu bătrânul se ridică depe scaun și mă invită zicând:

„Poștiți domnilor, poștiți!”

În interiorul destul de spațios domnește ordinea și curățenia: patul bine aranjat, pe masă, într'un colț, vreo câteva cărțuții și-o pereche de ochelari, vasele pe-o mică etajeră, vreo câteva iconițe sfinte pe peretele de lângă pat. Îmi aduce un scaun pentru a șede. Mulțumindu-i, îl întreb despre felul în care este întreținut și găzduit:

„Mulțam de întrebare, tare bine o duc cu toată rânduiala și să dea Tatăl cel sfânt ca așa să fie veci. Doamne ține-i pe cinstiții călugări în sănătate și pace, că bună inimă au!”

— Dar peste zi, ce mai faci?

— „Apoi mă rog, să fie cu iertare, dimineața mă duc la sfânta slujbă pentru a-mi zice rugăciunile, mai mătur și dreg câte puțin prin curte, mă uit după galițe, ajut una alta prin

soldatului, care a străpuns două inimi: a lui și a mamei sale.

Ce ar fi putut să mai jertfească Isus?

Privește la fața lui Dumnezeuzeiască, la capul incununat cu spini, la ranele mâinilor și picioarelor, privește ultima picătură de sânge din inima sa străpunsă de suliță...

I-a crucea ta, primește-o și pleacă înainte... dacă va fi grea, nu uita, că Isus merge înaintea ta, la dreapta Maica îndurerată, iar la stânga mulțimea sfinților! Dacă vei face așa, crucea va fi dulce, în iubire se uită durerea; toate le îndulcește *nesfârșita iubire* a lui Hristos, *mângăierile lui abundente și vădețea vieții de veci*.

Din viețile sfinților.

Sf. Pelagiu.

Sf. Pelagiu a fost fiul unei ales familii creștine. Deja ca prunc de 10 ani a ajuns la curtea regelui saracen Abderaman în prinsoare. Micul Pelagiu sa purtat așa că în curând a câștigat iubirea tuturor chiar și a regelui păgân Abderaman. Într-o zi fiind vorba de pruncul Pelagiu, regele a zis: Voiesc să-i dăruiesc pruncului viața și libertate dacă va trece la credința noastră mahomedană. Imbrăcați-l în haină de serbătoare și-l aduceți înaintea mea. Porunca numaidecât fu împlinită. Pelagiu îmbrăcat în haină albă sta înaintea regelui păgân care îi zise: „Eu voiesc să-ți dăruiesc viața și să te

grădină, iarăși mă mai duc pe la mănăstire, și așa trece ziua”.

Un glas de clopoțel se aude: vestește ora cinei. Incheiu convorbirea și luându-mi rămas bun dela venerabilul bătrân, mă îndrept spre refector, în care mă impresionează simplitatea extraordinară. Părinții și frații călugări, întră rând pe rând. Se face rugăciunea și fiecare se așază la locul obișnuit. Sub durata mesei — conform regulii, — nu sa rostit nici un cuvânt, ci s'a făcut lectură vie. Întăiu s'a citit un capitol din Sfânta Scriptură, pe urmă din „Papii și opera lor”, de Dr. Alexandru Nicolescu, episcopul Lugojului (azi arhiepiscop și mitropolit de Alba-Iulia și Făgăraș). La sfârșitul mesei, după rugăciunea de mulțumită și după adorația din capelă, ieșim cu toții în grădină. În mănăstire, chiar acum încep a se trage clopoțele pentru un creștin mort. Dangătul lor, care împrăstie prin văzduh ecouri adânci și limpezi, ecouri nostalgice în semn

țin aici la curtea mea dar nu ca rob ci ca liber. Aici vei avea tot ce-ți dorește inima și vei fi cel mai fericit dacă te lăperi de credința creștină și primești pre a noastră”. — Băiatul răspunsă îndată. „În târgul acesta nu mă slobod. Credința mea e mai de preț. Ceeace îmi făgăduiești tu rege, aceea pentru mine nu are preț; totul e lucru trecător și înșelător”.

Acest răspuns curajos, la început plăcu regelui și îmbrățosind pe prunc voia să-l sărute. Acesta însă îl respinsă zicându-i: Depărtează-te cu gura ta spurcată dela fața mea, doar cugeți că eu sunt o muiere ca servitoarele tale?” Păgânul rege la aceste cuvinte sa îmflat de mânie și îi strigă: Ori imediat te lapezi de credința ta în Hristos ori te dau chinurilor și morții”. Pruncul Pelagiu își ridică ochii spre ceruri și făcându-și semnul crucii mai spuse odată că de religia sa nu se lapadă. Călăii au pus mâna pe el; i-au tăiat buzele, nasul, urechile; iau rupt degetele apoi i-au smuls mâinile. Șase oare întregi l-au chinuit dar el nu a scăpat din gură nici barem un vaiet. După ce și-a dat sufletul, păgânii l-au aruncat într-o apă. Creștinii însă l-au scos și l-au înmormântat lângă biserică.

Intre creștini de acum sunt unii cari pentru interese lumesti se lapadă de credință. Acesta-i târgul cel mai rău în lume. Prin el se câștigă iadul căci credința cea adevărată una singură este iar a te muta dela neadevăr însemnează a te depărta de Dumnezeu și a

de jale și de plâns, făcând ca să tresară codrii seculari, — mă înfioară și mă cuprinde. În tovărășia cucernicilor călugări, în convorbiri, fac ocoale prin grădină. Din toate transpiră muncă, grije și iscusință; totul este la locul său. Aleele drepte și largi — pe marginile cărora se nșirue pomi roditori, flori și trandafiri, — straturile pline de felurite legume și vițele în rodire, îți dau impresia că te găsești într'un adevărat paradis...

Noaptea se lăsase de-abinelea... E aproape ciasul culcărei și părăsim grădina pentru a face ruga de noapte.

Cu ultimele sfinte cruce și mătănii, cu ultimul dangăt de clopoțel, totul se preface în liniște și pace... mănăstirea doarme.

...La revărsatul zorilor, când pe bolta cerului palpită ultimele licăriri ale lucefărului, ucenicii Domnului se deșteaptă din somnul de odihnă. Clopoțelul din nou sună, chemându-i la rugă și meditație. Mă ridic și eu și mă pregătesc pentru a fi de față la sfânta liturghie. Pe

Credință și viață

Serbarea religioasă din Dragomirești anunțată pe zilele de 13—14 Sept. c. s'a ținut cu programul anunțat sub prezidiul Ilustrității Sale Alexandru Brebanu prepozit canonic al Eparhiei Maramureșului.

A fost o serbare religioasă de o rară frumuseță și cu un rezultat moral nebănuț.

Poporul venit în procesiuni impunătoare — în frunte cu preoții — cu un sentiment propriu bunilor credincioși din Maramureș făcea „Calea Crucii” înaintea capelelor ridicate cu multă măestrie din dărnicia credincioșilor locali anume pentru acest scop.

După predica atât de frumoasă a părintelui Prepozit, s'a făcut cuminecarea mulțimei credincioșilor.

Numărul celor împărtășiți la ambele liturghii trece binisor peste unamie.

Serbarea aceasta — ajutată și de un timp senin — evidențiază foarte bine, că dacă conducătorii sufletești ai poporului înțeleg menirea lor, poporul răspunde cu toată dragostea inimii sale.

După liturghia solemnă s'a făcut solemn „Calea Crucii” de către parohul local asistat din partea alor doi diaconi.

A fost un adevărat drum de întărire sufletească, ce puteai observa din lacrimile celor de față.

te apropia de diavol. Ia pildă dela micul martir Pelagiu și nu-ți slobodzi credința în târg;

Curântul de mulțumită a părintelui Cosma va rămânea mult timp în sufletul tuturor. Laudă lui Dumnezeu pentru toate și cinste preoților noștri din districtul Iza.

E. Botoș

O statistică ne arată, că azi trăiesc în România 1047 persoane, cari au depășit vârsta de 100 de ani.

După recenzământul populației din 1933 România avea 18.592.000 locuitori, iar în 1937 numărul a crescut la 19.535.000. Mortalitatea copiilor e încă îngrozitor de mare.

† Cardinalul Camil Laurenți. În dimineața zilei de 6 Sept. a.c. s'a stins, aproape pe neașteptate, în Roma, Cardinalul Camil Laurenți. Născut în 20 Noemvrie 1961, lângă Roma, după frumoase studii, filosofice și teologice fu hirotonit preot, și i se încredință o catedră de filosofie la institutul Propaganda Fide, unde prin știința și evlavie sa adâncă, a cucerit simpatia și admirația studenților săi. În 1908 fu numit Subsecretar iar în 1910 Secretar al S. Congregației de Propaganda Fide, slujbă pe care a ținut-o aproape 11 ani, până când, în Consistorul din 12 Iunie 1921, Papa Benedict XV, apreciindu-i meritele netăgăduite, l-a înălțat la demnitatea de cardinal.

pentru cele pământești nu pierde cele cerești.

P. Lucian Pop

când intru în mănăstire, toate sunt gata pentru dumnezeiasca slujbă. Fumul de plăcut miros al tămăiei ce-a eșit din cădelniță, purifică cerul înălțându-se în cercuri spre boltituri. Din altar și iconostas, vreo câteva lumânări aprinse, risesc ultimul întunec în agonie cu palidele lor flăcări de ceară curată. Cu fețe smerite și haine cernite, ca niște umbre, unul câte unul, sosesc cuvioșii călugări. Câteva șoapte, apoi o tăcere și glasul lin al preotului începe mărirea celui Atotputernic: Bine este cuvântată împărăția Tatălui... Glasuri de argint pornesc, genunchiuri se indoie și buze curate înalță rugi fierbinți... Ființele ce s'au consacrat lui Dumnezeu, părăsind zădărniciile lumii, cerșesc mila Domnului, pentru ei și neamul omnesc. Echilibrul universal se restabilește: jertfa și ruga lor neîncetată, în ansamblu cu a tuturor călugărițelor și călugărilor din lume, covârșesc răutatea și păcatele noastre, im-

blânzind pentru un moment, meritata dezlănțuire a mâinii cerești. Ce sublimă misiune! Ce mare binefacere! Și'ntr'a-devăr, omul cel mai mare este acela, care știe să se jertfească pentru binele său sufletească și-al de-apropelui, încetând de-a fi mare, pentru a se pierde în Dumnezeu l.

Împărtășiți cu nouă energie spirituală. cu veșnicul Hristos, am ieșit cu toții din sfântul lăcaș. Apoi peste încă vreo câteva ceasuri de zăbovire, după fiștile mulțumiri Preacuvioșiei Sale părintelui egumen și superior provincial, Atanasie Maxim, pentru bunăvoința cu care am fost găzduit și după luarea de adio dela cuvioșii părinți și frați călugări, am plecat cu neștersele impresii și cu ultimele doriri: Focar de credință adevărată și vie, focar de lumină spre culmile adevărului etern, focar de energie și viață, să-nflorești și să rodești de-apururi pentru întreg neamul românesc.

Gavril Bălan